Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

8. mai 2025*

Eelotsusetaotlus – Sotsiaalpoliitika – Tähtajaline töö – Direktiiv 1999/70/EÜ – Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) raamkokkulepe tähtajalise töö kohta – Klausli 4 lõige 1 – Tähtajaliste töötajate diskrimineerimise keelu põhimõte – Kohaldamisala – Mõiste „töötingimus“ – Põllumajandusvaldkonna tähtajalised töötajad – Töötasu alusel arvutatud sotsiaalkindlustuse sissemaksed – Põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate töötasu, mis määratakse vastavalt töötundide arvule päevas – Põllumajandusvaldkonna tähtajatute töötajate töötasu, mis määratakse tööpäeva kindla kestuse alusel

Liidetud kohtuasjades C-212/24, C-226/24 ja C-227/24,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Corte d’appello di Firenze (Firenze apellatsioonikohus, Itaalia) 8. jaanuari 2024. aasta otsustega esitatud eelotsusetaotlused, mis saabusid Euroopa Kohtusse 19. ja 26. märtsil 2024, menetlustes

L. T. s.s. (C-212/24),

A. M. (C-226/24),

XXX (C-227/24)

versus

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

menetluses osales:

Agenzia delle entrate – Riscossione,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: koja president D. Gratsias, kohtunikud E. Regan ja B. Smulders (ettekandja),

kohtujurist: J. Richard de la Tour,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– L. T. s.s., A. M., XXX, esindajad: *avvocati* L. Giraldi ja I. Pagni,

– Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), esindajad: *avvocati* C. D'Aloisio, E. De Rose, E. A. Sciplino ja A. Sgroi,

– Euroopa Komisjon, esindajad: S. Delaude ja D. Recchia,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Eelotsusetaotlused käsitlevad seda, kuidas tõlgendada 18. märtsil 1999 sõlmitud raamkokkuleppe tähtajalise töö kohta (edaspidi „raamkokkulepe"), mis on esitatud nõukogu 28. juuni 1999. aasta direktiivi 1999/70/EÜ (milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtajalise töö kohta (EÜT 1999, L 175, lk 43; ELT eriväljaanne 05/03, lk 368)) lisas, klausli 4 lõiget 1.

2 Taotlused on esitatud kolme kohtuvaidluse raames, mille pooled on ühelt poolt L. T. s.s., A. M. ja XXX ning teiselt poolt Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (riiklik sotsiaalkindlustusamet (INPS), Itaalia) ning mis käsitlevad põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate sotsiaalkindlustuse sissemakseid, mida tasuvad neid tööle võtnud ettevõtjad.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 1999/70 artiklis 1 on sätestatud:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on jõustada tööandjate ja töövõtjate vaheliste üldorganisatsioonide (ETUC, UNICE ja CEEP) vahel 18. märtsil 1999 sõlmitud raamkokkulepe tähtajaliste töölepingute kohta, mis on direktiivile lisatud."

4 Raamkokkuleppe preambuli kolmas lõik on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevas kokkuleppes määratakse kindlaks tähtajalise töö üldpõhimõtted ja miinimumnõuded, tunnistades, et nende üksikasjalikul rakendamisel tuleb arvestada konkreetse riigi, sektori ja hooaja erijooni. Kokkulepe näitab tööturu osapoolte soovi luua üldraamistik, et tagada tähtajaliste töötajate võrdne kohtlemine, kaitstes neid diskrimineerimise eest, ja kasutada tähtajalisi töölepinguid tööandjatele ja töötajatele vastuvõetaval alusel."

5 Raamkokkuleppe klauslis 1 „Eesmärk“ on sätestatud:

„Käesoleva raamkokkuleppe eesmärk on:

a) parandada tähtajalise töötamise kvaliteeti, tagades mittediskrimineerimise põhimõtte kohaldamise;

b) luua raamistik, et vältida kuritarvitusi, mis võiksid tuleneda järjestikuste tähtajaliste töölepingute või töösuhete kasutamisest.“

6 Raamkokkuleppe klausli 2 „Reguleerimisala“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Kokkulepet kohaldatakse tähtajaliste töötajate suhtes, kellel on tööleping või töösuhe, nagu see on määratletud liikmesriigi seadustes, kollektiivlepingutes või praktikas.“

7 Raamkokkuleppe klauslis 3 „Mõisted“ on sätestatud:

„1. Käesolevas kokkuleppes tähendab „tähtajaline töötaja“ isikut, kellel on vahetult tööandja ja töötaja vahel sõlmitud tööleping või töösuhe, milles töölepingu või töösuhte lõpp on määratud objektiivsete tingimustega, milleks võib olla konkreetse kuupäeva saabumine, konkreetse ülesande lõpetamine või konkreetse sündmuse toimumine.

2. Käesolevas kokkuleppes tähendab „võrreldav alatine töötaja“ töötajat, kellel on samas asutuses määramata tähtajaga tööleping või töösuhe, mis on sõlmitud sama või samalaadse töö või tegevuse kohta, võttes arvesse erialast ettevalmistust ja oskusi. Kui samas asutuses ei ole võrreldavat alatist töötajat, tehakse võrdlus kehtiva kollektiivlepingu alusel või kollektiivlepingu puudumise korral vastavalt riigi seadustele, kollektiivlepingule või praktikale.“

8 Raamkokkuleppe klauslis 4 „Mittediskrimineerimise põhimõte“ on ette nähtud:

„1. Töötingimuste osas ei kohelda tähtajalisi töötajaid vähem soodsalt kui võrreldavaid alatisi töötajaid seetõttu, et neil on tähtajaline tööleping või töösuhe, välja arvatud juhtudel, kui erinevaks kohtlemiseks on objektiivsed põhjused.

2. Kui see on asjakohane, kohaldatakse *pro rata temporis* põhimõtet.

3. Käesoleva klausli kohaldamise korra määravad liikmesriigid, olles konsulteerinud tööturu osapooltega, ja/või tööturu osapooled, pidades silmas ühenduse ja siseriiklikku õigust, kollektiivlepinguid ja praktikat.

[…]“.

Itaalia õigus

9 9. oktoobri 1989. aasta dekreetseaduse nr 338, millega kehtestatakse kiireloomulised sätted sotsiaalkindlustuse vältimise, sotsiaalmaksuga maksustamise, lõunapoolsetes piirkondades sotsiaalkindlustuse sissemaksete vähendamise ja hoolekandeasutuste rahastamise kohta (decreto-legge n° 338 – Disposizioni urgenti in materia di evasione contributiva, di

fiscalizzazione degli oneri sociali, di sgravi contributivi nel Mezzogiorno e di finanziamento dei patronati) (*GURI* nr 237, 10.10.1989), artikli 1 lõike 1 põhikohtuasjades kohaldatavas redaktsioonis (edaspidi „dekreetseadus nr 338/1989“) on ette nähtud:

„Töötasu, mille alusel tuleb arvutada sotsiaalkindlustuse sissemakseid, ei või olla väiksem töötasude summast, mis on sätestatud neis seadustes, määrustes ja kollektiivlepingutes, mille on sõlminud riigisiseselt töötajaid enim esindavad ametiühingud, või niisugune kollektiiv- või individuaallepingutes ette nähtud töötasu, mille tulemuseks on kollektiivlepingus sätestatust suurem töötasu.“

10 6. juuli 2006. aasta riikliku kollektiivlepingu põllumajandusvaldkonna ning lille- ja istikukasvatuse töötajate kohta (contratto collettivo nazionale di lavoro per gli operai agricoli e florovivaisti; edaspidi „CCNL“) artikli 18 punktis a on põllumajandusvaldkonna tähtajalised töötajad määratletud kui „töötajad, kes töötavad individuaalse tähtajalise töösuhte raames, näiteks töötajad, kes töötavad lühiajaliste, hooajaliste või juhutööde tegemiseks ja kes on tööle võetud teatud tööetapiks või nende puuduvate töötajate asendamiseks, kellel on õigus töökoha säilimisele“.

11 CCNL artikli 30 lõikes 1 on märgitud, et „tööaeg on 39 tundi nädalas, mis võrdub [kuue] ja poole tunniga päevas“, ning CCNL artikli 40 lõikes 1 on ette nähtud, et „tähtajalisel töötajal on õigus tasule töötundide eest, mille kestel ta tööpäevas tegelikult töötab“.

Põhikohtuasjad ja eelotsuse küsimused

12 INPS kohustas 2013. aasta detsembris eelkõige põhikohtuasja kaebajaid tasuma talle 2006. ja 2007. aastal tööl olnud põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate eest täiendavaid sotsiaalkindlustuse sissemakseid lisaks juba tasututele. INPSi hinnangul arvutasid need kaebajad valesti nende töötajate eest tasumisele kuuluvad sotsiaalkindlustuse sissemaksed, sest nad arvutasid sissemaksed kõnealuste töötajate tegelikult töötatud tundide alusel, mitte tööpäeva 6,5-tunnise kestuse alusel, mis on kehtestatud CCNL artikli 30 lõikes 1.

13 Põhikohtuasja kaebajad esitasid INPSi makseotsuse peale kaebuse Tribunale di Grossetole (Grosseto esimese astme kohus, Itaalia), kes selle rahuldas.

14 INPS esitas nimetatud kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse Corte d’appello di Firenzele (Firenze apellatsioonikohus, Itaalia). See kohus leidis, et INPSi maksenõuded on põhjendatud, sest arvestades tähtajatute ja tähtajaliste töötajate vahelise diskrimineerimise keelu põhimõtet ja CCNL artikli 30 lõiget 1 tuleb sotsiaalkindlustuse sissemaksete summa, mida tööandjad peavad kõnealuste töötajate eest tasuma, arvutada kuue ja poole tunnise tööaja eest määratud töötasu, mitte tegelikult töötatud tundide alusel.

15 Põhikohtuasja kaebajad esitasid kassatsioonkaebused Corte suprema di cassazionele (Itaalia kassatsioonikohus), kes tuvastas esiteks, et vastavalt dekreetseaduse nr 338/1989 artikli 1 lõikele 1 koostoimes CCNL artikli 40 lõikega 1 tuleb põllumajandusvaldkonna tööandjate poolt sama valdkonna tähtajalistele töötajatele makstavatelt töötasudelt tasumisele kuuluvad sotsiaalkindlustuse sissemaksed arvutada üksnes tegelikult töötatud tundide alusel, välja arvatud juhul, kui tööandjad otsustavad, et töö katkestamise korral vääramatu jõu tõttu peavad kõnealused töötajad jääma nende käsutusse ettevõtte tegevuskohas.

16 Sellega seoses tuletas Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) meelde, et CCNL artikli 30 lõige 1 – milles on ette nähtud, et tööajaks on kehtestatud 39 tundi nädalas ehk kuus ja pool tundi päevas – piirdub iganädalase ja -päevase tavalise tööaja ülempiiri kehtestamisega, kuid ei sätesta mitte midagi miinimumtööaja kohta. CCNL artikkel 40, mille lõikes 1 on ette nähtud, et tähtajalisel töötajal on õigus tasule töötundide eest, mille kestel ta tööpäevas tegelikult töötab, kehtestab iganädalase ja -päevase tööaja mõistetega loogiliselt võttes kokkusobimatu reegli, sest see kaotab ära seose makstava töötasu ja varem kindlaks määratud, üldiselt ja abstraktselt tuvastatava tööaja vahel. See säte, mis sai inspiratsiooni nimelt põllumajandusvaldkonna tähtajalise töö eripäradest, on kooskõlas 8. aprilli 2003. aasta seadusandliku dekreedi nr 66, millega rakendatakse direktiive 93/104/EÜ ja 2000/34/EÜ tööaja korralduse teatavate aspektide kohta (decreto legislativo n. 66 – Attuazione delle direttive 93/104/CE e 2000/34/CE concernenti taluni aspetti dell'organizzazione dell'orario di lavoro) (*GURI* nr 87, 14.4.2003, regulaarne lisa nr 61) – ning millega võeti üle nõukogu 23. novembri 1993. aasta direktiiv 93/104/EÜ, mis käsitleb tööaja korralduse teatavaid aspekte (EÜT 1993, L 307, lk 18; ELT eriväljaanne 05/02, lk 197), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 2000. aasta direktiiviga 2000/34/EÜ (EÜT 2000, L 195, lk 41; ELT eriväljaanne 05/04, lk 147) –, artikli 16 lõike 1 punktis g sätestatud eeskirjaga, mille kohaselt jäävad põllumajandusvaldkonna tähtajalised töötajad välja tavalise tööaja nädalase kestuse korra kohaldamisalast.

17 Teiseks täpsustab Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) sotsiaalkindlustuse sissemaksete arvutamise kohta ühelt poolt, et dekreetseaduse nr 338/1989 artikli 1 lõike 1 kohaselt ei või töötasu, mille alusel tuleb neid sissemakseid arvutada, olla väiksem töötasude summast, mis on sätestatud seadustes, määrustes ja kollektiivlepingutes. Teiselt poolt märgib ta, et põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate puhul, kelle sotsiaalkindlustuse sissemaksed arvutatakse tegelikult töötatud tundide alusel, ei saa raamkokkuleppe klausli 4 lõikes 1 sätestatud tähtajaliste töötajate diskrimineerimise keeldu käsitlevast Euroopa Kohtu praktikast lähtudes nõuda põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate eest suuremate sotsiaalkindlustuse sissemaksete tasumist, sest INPSi ja tööandjate vahelised suhted ei kuulu sotsiaalkindlustuse sissemaksete osas liidu õiguse kohaldamisalasse.

18 Seetõttu tühistas Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) Corte d'appello di Firenze (Firenze apellatsioonikohus) otsuse ja saatis kohtuasja viimati nimetatule uueks otsustamiseks tagasi.

19 Corte d'appello di Firenzel (Firenze apellatsioonikohus), kes on eelotsusetaotlused esitanud kohus, on tekkinud küsimus, kas raamkokkuleppe klausli 4 lõikega 1 on kooskõlas Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) järeldus, mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 15 ja mille kohaselt tuleb põllumajandusvaldkonna tööandjate poolt sama valdkonna tähtajalistele töötajatele makstavatelt töötasudelt tasumisele kuuluvad sotsiaalkindlustuse sissemaksed arvutada üksnes tegelikult töötatud tundide alusel.

20 Eelotsusetaotlused esitanud kohus leiab kõigepealt, et see klausel on põhikohtuasjades kohaldatav. Põllumajandusvaldkond ei ole direktiivi 1999/70 kohaldamisalast välja jäetud ja nimetatud klauslis silmas peetud töötingimused hõlmavad töötasu. Põhikohtuasjas kõne all olevad sotsiaalkindlustuse sissemaksed on aga seotud põllumajandusvaldkonna tähtajalistele töötajatele makstava tasuga, sest esiteks tuleb neid makseid riigisisese korra kohaselt tasuda kogu töötasult, mida kõnealustele töötajatele tuleb maksta, ja teiseks aitavad need maksed kaasa kutsealastest sotsiaalkindlustusskeemidest makstavate sotsiaalkindlustushüvitiste maksmisele. Viimati nimetatud aspekti kohta täpsustab eelotsusetaotlused esitanud kohus, et nende hüvitiste suurus on proportsionaalne töösuhte kestusega ja on seotud töötasu suurusega, kuivõrd sissemaksed

sõltuvad töötasu suurusest. Ta järeldab sellest, et põllumajandusvaldkonna tähtajaline töötaja, kelle tasu arvutatakse üksnes tegelikult töötatud tundide alusel, saab kahtlemata väiksema suurusega hüvitist kui sama valdkonna tähtajatu töötaja, kellele on sõltumata tegelikult töötatud tundidest alati tagatud kollektiivlepingus kehtestatud miinimumtöötasu saamine.

21 Seejärel märgib eelotsusetaotlused esitanud kohus, et Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) seisukoht, mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 15, võib rikkuda raamkokkuleppe klausli 4 lõiget 1, kuna selle tulemusel koheldakse põllumajandusvaldkonna tähtajalisi töötajaid võrreldes sama valdkonna tähtajatute töötajatega vähem soodsalt, ilma et see oleks põhjendatud objektiivsete põhjustega.

22 Eelkõige leiab eelotsusetaotlused esitanud kohus, et põllumajandusvaldkonna tähtajalised ja tähtajatud töötajad on võrreldavas olukorras, kuna nad täidavad samu ülesandeid. Niisugune seisukoht, millele asus Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus), tähendaks aga seda, et põllumajandusvaldkonna tähtajalisi töötajaid koheldakse vähem soodsalt kui sama valdkonna tähtajatuid töötajaid, kuigi nad teevad võrreldavat tööd. Põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate puhul on tööandjal nimelt vabadus määrata kindlaks nende tööaja kestus ja töötasu ning järelikult nende sotsiaalkindlustuse sissemaksete ja sotsiaalkindlustushüvitiste suurus, mida neil on õigus saada. Seevastu on põllumajandusvaldkonna tähtajatutele töötajatele tagatud igapäevane minimaalne töötasu, mis põhineb kuue ja poole tunni pikkusel igapäevasel tööajal, sõltumata tegelikult töötatud tundide arvust. Järelikult on niisuguste töötajate puhul tagatud tööandjate poolt tasutavad sotsiaalkindlustuse sissemaksed ja sotsiaalkindlustushüvitised, mida nad võivad nende sissemaksete alusel saada, sest need põhinevad igapäevasel minimaalsel töötasul.

23 Lõpuks leiab eelotsusetaotlused esitanud kohus, et käesoleval juhul puuduvad asjaomase töö tegemisega seotud objektiivsed põhjused ning täpsed ja konkreetsed asjaolud, mis võimaldaks põhjendada tegelikku vajadust kohelda erinevalt tähtajalisi töötajaid võrreldes tähtajatute töötajatega. Põllumajandustegevusele omased riskid, mis sõltuvad ettenägematutest ilmastikutingimustest, mõjutavad kõiki põllumajandusvaldkonna töötajaid, olenemata sellest, kas nad on tööle võetud tähtajaliselt või tähtajatult.

24 Neil asjaoludel otsustas Corte d'appello di Firenze (Firenze apellatsioonikohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused, mis on liidetud kohtuasjades C-212/24, C-226/24 ja C-227/24 sõnastatud identselt:

„1. Kas raamkokkuleppe klausli 4 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riikliku kollektiivlepingu niisugune säte nagu see, mida sisaldab […] CCNL […] artikkel 40, ja kujul, nagu Corte [suprema] di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus) on seda eelotsusetaotlused esitanud kohtu jaoks siduvalt tõlgendanud, mis tunnustab põllumajandusvaldkonna tähtajalise töötaja õigust tasule tööpäeva kestel tegelikult töötatud tundide eest vastupidi CCNL artiklile 30, mis tunnustab põllumajandusvaldkonna tähtajatute töötajate õigust töötasule, piirates tööpäeva [kuue ja poole] tunniga?

2. Kui eelmisele küsimusele vastatakse jaatavalt, siis kas raamkokkuleppe klausli 4 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et ka kutsealase sotsiaalkindlustusskeemi raames põllumajandusvaldkonna tähtajalistele töötajatele võlgnetava kohustusliku sotsiaalkindlustuse sissemakse suuruse kindlaksmääramine kuulub töötingimuste hulka, mistõttu peab selle kindlaks tegema sama

kriteeriumi alusel, mis on ette nähtud põllumajandusvaldkonna tähtajatutele töötajatele ning mis vastab seega [CCNLis] kehtestatud igapäevasele tööajale, mitte tegelikult töötatud töötundidele?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Vastuvõetavus

25 Esiteks leiavad põhikohtuasja kaebajad, et eelotsuse küsimused on vastuvõetamatud, sest INPS kui riigi harund ei saa tugineda direktiivi sättele, millel on nende suhtes vahetu õigusmõju.

26 Selle kohta tuleb märkida, et ELTL artiklis 267 sätestatud Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute vahelise koostöö raames on üksnes asja menetleval ja selle lahendamise eest vastutaval liikmesriigi kohtul kohtuasja eripära arvesse võttes õigus hinnata nii eelotsuse vajalikkust asjas otsuse langetamiseks kui ka Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust. Järelikult, kui esitatud küsimused käsitlevad liidu õiguse tõlgendamist, on Euroopa Kohus üldjuhul kohustatud otsuse langetama (vt selle kohta 17. oktoobri 2024. aasta kohtuotsus FA.RO. di YK & C., C-16/23, EU:C:2024:886, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).

27 Sellest järeldub, et eeldatakse, et liidu õigust puudutavad küsimused on asjakohased. Euroopa Kohus võib keelduda liikmesriigi kohtu esitatud eelotsuse küsimusele vastamast vaid siis, kui on ilmne, et taotletud liidu õigusnormi tõlgendamine ei ole mingil viisil seotud põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega, kui probleem on hüpoteetiline või kui Euroopa Kohtule ei ole teada faktilised ja õiguslikud asjaolud, mis on vajalikud, et anda talle esitatud küsimustele tarvilik vastus (17. oktoobri 2024. aasta kohtuotsus FA.RO. di YK & C., C-16/23, EU:C:2024:886, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 ELTL artikli 288 kolmanda lõigu kohaselt on direktiiv oma olemuselt siduv – ja annab seega võimaluse sellele tugineda – ainult „iga liikmesriigi suhtes, kellele see on adresseeritud“. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb sellest, et direktiiv ise ei saa tekitada kohustusi eraõiguslikule isikule ja sellele ei saa järelikult tema vastu liikmesriigi kohtus tugineda (22. detsembri 2022. aasta kohtuotsus Sambre & Biesme ja Commune de Farciennes, C-383/21 ja C-384/21, EU:C:2022:1022, punkt 36 ning seal viidatud kohtupraktika).

29 Euroopa Kohus on siiski korduvalt asunud seisukohale, et „direktiivist tulenev liikmesriigi kohustus saavutada vastavas direktiivis ette nähtud eesmärgid ning liikmesriigi kohustus võtta kõik vajalikud üld- või erimeetmed, et tagada selle kohustuse täitmine, on siduv kõigile liikmesriigi võimuorganitele, kaasa arvatud kohtutele vastavalt nende pädevusele“. Riigisisese õiguse kohaldamisel peavad liikmesriigi kohtud võtma tõlgendamisel arvesse riigisisest õigust tervikuna ja kasutama riigisiseses õiguses tunnustatud tõlgendusmeetodeid, et tõlgendada riigisisest õigust võimalikult suures ulatuses direktiivi sõnastust ja eesmärki arvestades, et saavutada direktiivis ette nähtud tulemus ning seeläbi täita ELTL artikli 288 kolmanda lõigu nõudeid (1. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus A (ravimireklaam ja -müük internetis), C-649/18, EU:C:2020:764, punktid 38 ja 39 ning seal viidatud kohtupraktika). Kooskõlalise tõlgendamise nõue hõlmab muu hulgas liikmesriigi kohtute kohustust muuta vajaduse korral väljakujunenud kohtupraktikat, kui see põhineb riigisisese õiguse tõlgendusel, mis ei ole kooskõlas direktiivi eesmärkidega. Seetõttu ei saa liikmesriigi kohus põhjendatult asuda seisukohale, et tal on võimatu tõlgendada riigisisest

õigust kooskõlas liidu õigusega ainult seetõttu, et seda sätet on järjepidevalt tõlgendatud selle õigusega vastuolus olevas tähenduses (15. oktoobri 2024. aasta kohtuotsus KUBERA, C-144/23, EU:C:2024:881, punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Seega on Euroopa Kohus pädev tegema eelotsuseid liidu õigusnormide tõlgendamise kohta, olenemata sellest, kas neil sätetel on asjaomase kohtuvaidluse poolte vahel vahetu õigusmõju või mitte (14. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus KG (järjestikused lähetused renditöö raames), C-681/18, EU:C:2020:823, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

31 Seega ei saa asjaolu, et direktiiv 1999/70 ei saa iseenesest tekitada põhikohtuasja kaebajatele kohustusi, tuua kaasa eelotsuse küsimuste vastuvõetamatust.

32 Teiseks väidavad põhikohtuasja kaebajad, et eelotsuse küsimused on vastuvõetamatud, sest need on muutunud hüpoteetiliseks Corte suprema di cassazione (kassatsioonikohus) otsuse tõttu, mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 18. Nimelt ei pea eelotsusetaotlused esitanud kohus pärast seda otsust enam tegema otsust selle kohta, kas põllumajandusvaldkonna tähtajalisi ja tähtajatuid töötajaid koheldakse erinevalt, vaid ta peab lahendama üksnes küsimuse, kas põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate sotsiaalkindlustuse sissemaksete arvutamisel tuleb arvesse võtta täiendavaid töötunde.

33 Eelotsusetaotlused esitanud kohtu selgitustest, mis on kokku võetud käesoleva kohtuotsuse punktides 19–23, nähtub aga, et see kohus leiab, et ta peab tegema otsuse selle kohta, kas põllumajandusvaldkonna tähtajalisi ja tähtajatuid töötajaid koheldakse erinevalt, ning seega esitama Euroopa Kohtule käesolevad eelotsusetaotlused. Arvestades käesoleva kohtuotsuse punktides 26 ja 27 viidatud kohtupraktikat, ei ole Euroopa Kohtu ülesanne seada kahtluse alla eelotsusetaotlused esitanud kohtu hinnangut veel lahendamata vaidluste eseme kohta.

34 Sellest järeldub, et põhikohtuasja kaebajate argumendid, mida on kokkuvõtlikult kirjeldatud käesoleva kohtuotsuse punktis 32, ei saa põhjendada eelotsuse küsimuste vastuvõetamatust.

35 Kolmandaks leiavad põhikohtuasja kaebajad, et esimene küsimus on hüpoteetiline ja seega vastuvõetamatu, sest põhikohtuasjades ei ole kõne all mitte põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate töötasu, vaid sotsiaalkindlustuse sissemaksed, mida kõnealuste töötajate tööandjad peavad tasuma.

36 Siinkohal tuleb tõdeda, et eelotsusetaotlused esitanud kohus märkis, et põhikohtuasjade esemeks olevad sotsiaalkindlustuse sissemaksed arvutatakse töötasude alusel ja seega võivad need kuuluda raamkokkuleppe klausli 4 lõikes 1 silmas peetud töötingimuste hulka. Järelikult ei ole esimene eelotsuse küsimus hüpoteetiline, kuivõrd vastus sellele küsimusele on vajalik eeldus teisele küsimusele vastamiseks, mis selle sõnastuse kohaselt on esitatud üksnes juhuks, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav.

37 Järelikult on eelotsuse küsimused vastuvõetavad.

Sisulised küsimused

38 Oma küsimustega, mida tuleb analüüsida koos, soovib eelotsusetaotlused esitanud kohus sisuliselt teada, kas raamkokkuleppe klausli 4 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisesed õigusnormid – nagu neid on tõlgendanud liikmesriigi kõrgeim kohus –, mille kohaselt arvutatakse põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate sotsiaalkindlustuse

sissemaksed, mida peavad tasuma tööandjad, kõnealustele töötajatele päevas tegelikult töötatud tundide eest makstava töötasu alusel, samal ajal kui põllumajandusvaldkonna tähtajatute töötajate sotsiaalkindlustuse sissemakseid, mida peavad tasuma nende tööandjad, arvutatakse, lähtudes töötasust, mis on riigisiseses õiguses ette kindlaks määratud töötundide eest, mis moodustavad tööpäeva kestuse.

39 Neile küsimustele vastamiseks tuleb esiteks meelde tuletada, et raamkokkuleppe klausli 1 kohaselt on raamkokkuleppe eesmärk parandada tähtajalise töötamise kvaliteeti, tagades diskrimineerimiskeelu põhimõtte kohaldamise, ning luua raamistik, et vältida kuritarvitusi, mis võiksid tuleneda järjestikuste tähtajaliste töölepingute või töösuhete kasutamisest.

40 Euroopa Kohus on selle alusel jõudnud järeldusele, et raamkokkuleppe ja eelkõige selle klausli 4 eesmärk on kohaldada nimetatud põhimõtet tähtajaliste töötajate suhtes, takistamaks seda, et tööandja võiks kasutada niisuguse iseloomuga töösuhet selleks, et jätta need töötajad ilma õigustest, mis on tähtajatutel töötajatel (30. novembri 2023. aasta kohtuotsus Ministero dell'Istruzione ja INPS, C-270/22, EU:C:2023:933, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

41 Niisiis keelab vahetu õigusmõjuga raamkokkuleppe klausli 4 lõige 1 kohelda tähtajalise töölepinguga töötajaid töötingimuste puhul vähem soodsalt kui sarnaseid tähtajatu töölepinguga töötajaid üksnes seetõttu, et neil on tähtajaline tööleping või töösuhe, välja arvatud juhtudel, kui erinevaks kohtlemiseks on „objektiivsed põhjused“ (30. novembri 2023. aasta kohtuotsus Ministero dell'Istruzione ja INPS, C-270/22, EU:C:2023:933, punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika).

42 Teiseks nähtub selle klausli kohaldamisala kohta ühelt poolt raamkokkuleppe klausli 2 lõikest 1, et seda kohaldatakse tähtajaliste töötajate suhtes, kellel on tööleping või -suhe, nagu see on määratletud eelkõige iga liikmesriigi seadustes või kollektiivlepingutes.

43 Käesoleval juhul reguleerivad põhikohtuasjas kõne all olevat põllumajandusvaldkonna töötajate töösuhet Itaalia tööhõivealased õigusnormid ja CCNL ning see kuulub järelikult raamkokkuleppe kohaldamisalasse.

44 Teiselt poolt ilmneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et määrav kriteerium selle kindlakstegemiseks, kas meede kuulub mõiste „töötingimused“ alla raamkokkuleppe klausli 4 lõike 1 tähenduses, on just töötamine, see tähendab töösuhe töötaja ja tema tööandja vahel (20. juuni 2019. aasta kohtuotsus Ustariz Aróstegui, C-72/18, EU:C:2019:516, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

45 Kohtupraktika kohaselt tuleb seda mõistet aga tõlgendada nii, et see hõlmab töötasuga seotud tingimusi. Euroopa Kohus on eeskätt leidnud, et riigi pädevad ametiasutused peavad nii töötasu komponentide kui ka nende komponentide suuruse kindlaksmääramisel kohaldama tähtajalistele töötajatele raamkokkuleppe klauslis 4 ette nähtud mittediskrimineerimise põhimõtet (vt selle kohta 15. aprilli 2008. aasta kohtuotsus Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, punktid 130 ja 134).

46 Järelikult kuuluvad mõiste „töötasu“ ja seega mõiste „töötingimused“ alla raamkokkuleppe klausli 4 tähenduses pensionid, mille aluseks on töötajat ja tööandjat ühendav töösuhe, kuid mitte need, mille aluseks on riiklik skeem, mille rahastamises on osalenud töötajad, tööandjad või teatavatel juhtudel ametiasutused, kuid mis sõltuvad rohkem sotsiaalpoliitilistest kaalutlustest kui töösuhtest (vt selle kohta 15. aprilli 2008. aasta kohtuotsus Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, punkt 131 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Ministero della

Giustizia jt (Itaalia rahukohtunike staatus), C-236/20, EU:C:2022:263, punkt 36). Üksnes ühte konkreetset töötajate kategooriat puudutav pension, mida makstakse neid endise tööandjaga siduva töösuhte alusel, mis sõltub otseselt töötatud ajast ja mille suurus arvutatakse viimase töötasu alusel, võib seega kuuluda klausli 4 kohaldamisalasse (vt selle kohta 10. juuni 2010. aasta kohtuotsus Bruno jt, C-395/08 ja C-396/08, EU:C:2010:329, punktid 46 ja 47).

47 Käesoleval juhul on eelotsusetaotlused esitanud kohtu ülesanne kindlaks teha, kas põhikohtuasjas kõne all olevad sissemaksed aitavad kaasa niisuguste sotsiaalkindlustushüvitiste maksmisele, mida makstakse kutsealasest sotsiaalkindlustusskeemist või pigem riiklikust sotsiaalkindlustussüsteemist. Asjaolu, et põhikohtuasjas kõne all olevaid sissemakseid peavad tööandjad maksma INPSile, mitte põhikohtuasjas kõne all olevatele põllumajandusvaldkonna töötajatele, ei ole sel puhul määrav (vt selle kohta 10. juuni 2010. aasta kohtuotsus Bruno jt, C-395/08 ja C-396/08, EU:C:2010:329, punkt 50). Kui tehakse kindlaks, et sotsiaalkindlustushüvitised, mida rahastatakse põhikohtuasjas kõne all olevatest sissemaksetest, huvitavad üksnes põllumajandusvaldkonna töötajaid või ühte töötajate kategooriat, millesse need töötajad kuuluvad, et need hüvitised sõltuvad otseselt kõne all olevatest sissemaksetest ja et sissemaksed arvutatakse põhikohtuasjas käsitletavatele põllumajandusvaldkonna töötajatele nende tööandja juures tehtud töö eest makstud töötasu alusel, siis tuleb asuda seisukohale, et need sissemaksed võivad olla hõlmatud „töötingimuste“ mõistega nimetatud klausli tähenduses.

48 Kolmandaks, mis puudutab raamkokkuleppe klausli 4 lõike 1 kohaldamist tähtajaliste töötajate töötingimustele, siis tuleb tõdeda, et see klausel on diskrimineerimiskeelu põhimõtte spetsiifiline väljendus, mis nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (vt selle kohta 20. juuni 2019. aasta kohtuotsus Ustariz Aróstegui, C-72/18, EU:C:2019:516, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

49 Seega selleks, et tähtajalistel töötajatel oleks alust nõuda raamkokkuleppe klausli 4 lõike 1 kohaldamist enda töötingimustele, tuleb kõigepealt hinnata, kas neid töötajaid koheldakse vähem soodsalt kui tähtajatu töölepinguga töötajaid ja kas need töötajad on tähtajatute töötajatega võrreldavas olukorras. Olukordade võrreldavuse hindamise kohta olgu märgitud, et raamkokkuleppe klausli 3 lõikes 2 on „võrreldav alatine töötaja“ määratletud kui töötaja, kellel on samas asutuses määramata tähtajaga tööleping või töösuhe, mis on sõlmitud sama või samalaadse töö või tegevuse kohta, võttes arvesse erialast ettevalmistust ja oskusi. Peale selle on Euroopa Kohus täpsustanud, et selleks et hinnata, kas töötajad teevad sama või samalaadset tööd raamkokkuleppe tähenduses, tuleb vastavalt raamkokkuleppe klausli 3 lõikele 2 ja klausli 4 lõikele 1 välja selgitada, kas kõiki tegureid, nagu töö iseloomu, väljaõppe- ja töötingimusi arvesse võttes võib nende isikute olukorda pidada võrreldavaks (9. veebruari 2017. aasta kohtumäärus Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika).

50 Mis puudutab käesoleval juhul vähem soodsat kohtlemist, siis näib – kui eelotsusetaotlused esitanud kohtu kontrolli tulemusel ei ilmne vastupidist –, et põllumajandusvaldkonna tähtajatuid ja tähtajalisi töötajaid koheldakse erinevalt, kusjuures viimaste kahjuks.

51 Nimelt näib, et põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate sotsiaalkindlustuse sissemaksed, mida peavad tasuma nende tööandjad, arvutatakse vastavalt dekreetseaduse nr 338/1989 artiklile 1 – koostoimes CCNL artikli 40 lõikega 1 –päevas tegelikult töötatud tundide eest makstava töötasu alusel, samal ajal kui põllumajandusvaldkonna tähtajatute töötajate samasuguste sissemaksete puhul näib, et need arvutatakse selle artikli 1 kohaselt koostoimes CCNL artikli 30 lõikega 1 töötasu alusel, mis on ette nähtud kuue ja poole tunnise tööaja eest.

Niisiis näib, et viimati nimetatud töötajate töötasu ja järelikult sotsiaalkindlustuse sissemaksed arvutatakse kindlaks määratud päevase tööaja alusel, see tähendab üldiselt ja abstraktselt, mitte tegelike töötundide alusel, nagu see on tähtajaliste töötajate puhul. Seega on võimalik, et põllumajandusvaldkonna tähtajatute töötajate eest tehakse sotsiaalkindlustuse sissemakseid reaalselt tegemata töötundide eest, samas kui põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate puhul on see võimalus välistatud.

52 Seda hinnangut põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate vähem soodsa kohtlemise kohta ei sea kahtluse alla põhikohtuasja kaebajate argumendid, et kohaldatakse *pro rata temporis*'e põhimõtet. Nimelt, kuigi raamkokkuleppe klausli 4 lõikes 2 on ette nähtud, et seda põhimõtet kohaldatakse, „[k]ui see on asjakohane", on Euroopa Kohus leidnud, et see klausel üksnes rõhutab üht võimalust selliseks puhuks, kui tähtajaliste töötajate kasuks kohaldatakse – kohtupoolse kontrolli võimalusega – mittediskrimineerimise põhimõtet, kahjustamata seejuures selle põhimõtte sisu (15. aprilli 2008. aasta kohtuotsus Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, punkt 65).

53 Ent *pro rata temporis*'e põhimõttega ei saa käesoleval juhul õigustada seda, et põllumajandusvaldkonna tähtajaliste ja tähtajatute töötajate puhul kohaldatakse töötasu ja sotsiaalkindlustuse sissemaksete arvutamisel aluseks võetavate töötundide arvestamisel erinevaid meetodeid, mis põhinevad esimeste puhul tegelikult töötatud tundide arvul ja viimaste puhul kindlaks määratud töötundide arvul. Need erinevad ajalised viited töötasu ja kutsealasesse sotsiaalkindlustusskeemi tehtavate sissemaksete arvutamiseks ei ole nimelt diskrimineerimiskeelu põhimõtte kohaldamise tagajärg ja seavad põllumajandusvaldkonna tähtajalised töötajad vähem soodsasse olukorda.

54 Lisaks, mis puudutab kõnealuste olukordade võrreldavust, siis näib Euroopa Kohtu käsutuses oleva toimiku materjalide põhjal, et põllumajandusvaldkonna tähtajatud ja tähtajalised töötajad on võrreldavas olukorras. Täpsemalt näitab asjaolu, et CCNL artikli 18 punktis a on viimati nimetatud töötajad määratletud kui töötajad, kes on tööle võetud eeskätt „nende puuduvate töötajate asendamiseks, kellel on õigus töökoha säilimisele", et põllumajandusvaldkonna tähtajalised ja tähtajatud töötajad teevad sama või samalaadset tööd. Eelotsusetaotlused esitanud kohtu ülesanne on siiski seda hinnangut kinnitada, võttes arvesse kõiki käesoleva kohtuotsuse punktis 49 nimetatud asjakohaseid tegureid.

55 Kui käsitletaval juhul on käesoleva kohtuotsuse punktis 49 nimetatud tingimused täidetud, tuleb seejärel hinnata, kas põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate vähem soodne kohtlemine võrreldes sama valdkonna tähtajatute töötajatega on õigustatud „objektiivsete põhjustega", nagu on sätestatud raamkokkuleppe klausli 4 lõikes 1.

56 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast nähtub, et mõiste „objektiivne põhjus" nõuab, et tuvastatud ebavõrdne kohtlemine oleks põhjendatud täpsete ja konkreetsete asjaoludega, mis iseloomustavad asjasse puutuvat töötingimust konkreetses olukorras, millega seoses see esineb, ning objektiivsete ja läbipaistvate kriteeriumide alusel, mis võimaldaksid kontrollida, kas see ebavõrdne kohtlemine on tingitud tegelikust vajadusest ja kas see on sobiv taotletava eesmärgi saavutamiseks ning selleks vajalik. Niisugused asjaolud võivad tuleneda eelkõige nende tööülesannete eripärast, mille täitmiseks tähtajalised lepingud on sõlmitud, ning nimetatud tööülesannete olemuslikest joontest, või kui see on asjakohane, siis liikmesriigi sotsiaalpoliitika õiguspärase eesmärgi taotlemisest (9. veebruari 2017. aasta kohtumäärus Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

57 Tähtajaliste töötajate ja tähtajatute töötajate erinevat kohtlemist õigustada võivat „objektiivset põhjust“ raamkokkuleppe klausli 4 lõike 1 tähenduses ei kujuta endast ainuüksi asjaolu, et erinev kohtlemine on ette nähtud üldise ja abstraktse riigisisese normiga, nagu seadus või kollektiivleping (7. aprilli 2022. aasta kohtuotsus Ministero della Giustizia jt (Itaalia rahukohtunike staatus), C-236/20, EU:C:2022:263, punkt 40, ning 9. veebruari 2017. aasta kohtumäärus Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika).

58 Pealegi ei saa töötingimuste osas erinevat kohtlemist tähtajaliste ja tähtajatute töötajate vahel õigustada kriteeriumiga, mis tugineb üldiselt ja abstraktselt just nimelt töötamise kestusele. Mõönda, et juba ainuüksi töösuhte tähtajaline laad on niisuguse erineva kohtlemise põhjendamiseks piisav, muudaks direktiivi 1999/70 ja raamkokkuleppe eesmärgid sisutühjaks. Selle asemel, et parandada tähtajalise töötamise kvaliteeti ning edendada direktiiviga 1999/70 ja raamkokkuleppega taotletavat võrdset kohtlemist, tooks sellisele kriteeriumile tuginemine kaasa tähtajalise töölepingu alusel töötajate ebasoodsa olukorra säilimise (9. veebruari 2017. aasta kohtumäärus Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

59 Käesoleval juhul tuginesid põhikohtuasja kaebajad objektiivse põhjusena, mis põhjendab põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate erinevat kohtlemist võrreldes sama valdkonna tähtajatute töötajatega, asjaolule, et nagu nähtub CCNL artikli 18 punktist a, võetakse esimesena nimetatud tööle lühiajaliste, hooajaliste või juhutööde tegemiseks, teatud tööetapiks või puuduvate töötajate asendamiseks. Seega õigustavad nende arvates põhjused, miks need töötajad on võetud tööle tähtajaliselt ja mis on seotud põllumajandusliku töö eripäraga, seda, et need töötajad ei ole tingimata tööandja käsutuses kuue ja poole tunni jooksul päevas või 39 tundi nädalas. See hinnang olevat kooskõlas raamkokkuleppe preambuli kolmanda lõiguga, mille kohaselt määratakse raamkokkuleppes kindlaks tähtajalise töö üldpõhimõtted ja miinimumnõuded, tunnistades, et nende üksikasjalikul rakendamisel tuleb arvestada konkreetse riigi, sektori ja hooaja erijooni. Itaalias töötab aga 90% põllumajandusvaldkonna töötajatest tähtajaliselt, arvestades kõnealuses valdkonnas täidetavate ülesannete ajutist ja katkendlikku iseloomu.

60 Võttes arvesse käesoleva kohtuotsuse punktides 57 ja 58 viidatud kohtupraktikat tuleb siiski asuda seisukohale, et need põhjused ei kujuta endast objektiivseid põhjuseid, mis võimaldaksid kõnealuseid põllumajandusvaldkonna töötajaid erinevalt kohelda, sest need põhinevad üksnes töötamise kestusel. Kuigi kaebajad väidavad, et esinevad kaalutlused, mis õigustavad seda, et tähtajalised töötajad ei ole tingimata tööandja käsutuses kuus ja pool tundi päevas või 39 tundi nädalas, ning et seetõttu makstakse sotsiaalkindlustuse sissemakseid üksnes nende töötundide eest, mida nad on tegelikult ühes päevas teinud, ei selgita need argumendid siiski, miks on tähtajatute töötajate puhul, kes teevad sama või samalaadset tööd nagu tähtajaline töötaja, tööaeg kohustuslikult kindlaks määratud 39 tunnile nädalas, mistõttu tuleb sotsiaalkindlustuse sissemakseid, mis vastavad kuuele ja poolele tunnile päevas, tasuda olenemata sellest, mitu tundi päevas tegelikult töötatakse.

61 Objektiivsete põhjuste puudumisel tuleb asuda seisukohale, et raamkokkuleppe klausli 4 lõikega 1 on vastuolus erinev kohtlemine seoses töötasu ja kutsealasesse sotsiaalkindlustusskeemi tehtavate sissemaksetega, mis arvutatakse sellise töötasu alusel põllumajandusvaldkonna tähtajaliste ja tähtajatute töötajate vahel, nagu on kõne all põhikohtuasjas.

62 Kõiki eeltoodud põhjendusi arvestades tuleb esitatud küsimustele vastata, et raamkokkuleppe klausli 4 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisesed õigusnormid – nagu neid on tõlgendanud liikmesriigi kõrgeim kohus –, mille kohaselt arvutatakse

põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate sotsiaalkindlustuse sissemaksed – mida peavad tasuma tööandjad, et rahastada kutsealase sotsiaalkindlustussüsteemi hüvitisi – päevas tegelikult töötatud tundide eest makstava töötasu alusel, samal ajal kui need sotsiaalkindlustuse sissemaksed, mida peavad tasuma tööandjad, kes võtavad tööle põllumajandusvaldkonna töötajaid tähtajatult, arvutatakse, lähtudes töötasust, mis on riigisiseses õiguses kindlaks määratud tööpäeva kestuse järgi ja mis ei olene tegelikult töötatud tundidest.

Kohtukulud

63 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotlused esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

18. märtsil 1999 sõlmitud raamkokkuleppe tähtajalise töö kohta, mis on esitatud nõukogu 28. juuni 1999. aasta direktiivi 1999/70/EÜ (milles käsitletakse Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni (ETUC), Euroopa Tööandjate Föderatsiooni (UNICE) ja Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse (CEEP) sõlmitud raamkokkulepet tähtajalise töö kohta) lisas, klausli 4 lõiget 1

tuleb tõlgendada nii, et

sellega on vastuolus riigisisesed õigusnormid – nagu neid on tõlgendanud liikmesriigi kõrgeim kohus –, mille kohaselt arvutatakse põllumajandusvaldkonna tähtajaliste töötajate sotsiaalkindlustuse sissemaksed – mida peavad tasuma tööandjad, et rahastada kutsealase sotsiaalkindlustussüsteemi hüvitisi – päevas tegelikult töötatud tundide eest makstava töötasu alusel, samal ajal kui need sotsiaalkindlustuse sissemaksed, mida peavad tasuma tööandjad, kes võtavad tööle põllumajandusvaldkonna töötajaid tähtajatult, arvutatakse, lähtudes töötasust, mis on riigisiseses õiguses kindlaks määratud tööpäeva kestuse järgi ja mis ei olene tegelikult töötatud tundidest.

Allkirjad